

требно да се претварате. Ја врло добро знам како се уверења купују и продају. Своје, на пример, променио сам већ четири пута. То је врло добро. Човек се осећа као да је препорођен... Али да се вратимо на ствар... Колико тражите за њега? Отворено вам кажем да за сада нисам ни у каквој неприлици. Уверења су данас врло јевтина. Могу се добити за један милостив осмејак, на згодном месту и у згодном тренутку. Уопште изгледа да је то благо већ изишло из моде..."

Мрмоља је скочио из фотеље.

„Али за Бога, господине посланиче, ја нећу да продам своје уверење. То никако нећу, моје уверење није никаква прерасуда. Сем тога, повезано је у зелене корице... Молим вас, дакле, да ми га вратите.“

Помпилијево лице одмах се уозбиљило и добило хладан израз.

„Како ви то мене доводите у везу са својим уверењем? Драги мој, не пренагљујте у својим речима. То би вам могло шкодити... Ја немам никакво уверење; за неколико дана zaloжио сам чак и своје. Чак и кад бих га имао при руци, не бих вам њиме могао бити на услузи. Треба ми у недељу на збору... Наш разговор је према томе без циља, и чини ми се да више немамо шта један другом да кажемо.“

Тада је узео у руке један часопис и очевидно се зачитао. Мрмоља га је гледао неко време са стране; најзад је одмахнуо руком и отишао...

Глава му је постајала тешка, јад му је помрачио поглед, и цео свет му се чинио досадан и одвратан. На мосту је уздахнуо и стао. Дошле су му болне мисли, али им се као опште поштован и солидан човек није подао. Презрео је самоубиство већ због непријатних прича и увредљивих нагађања после смрти. Сем тога, сећао се да су против самоубиства писали најбољи филозофи садашњости и прошлости.

Нервозан, жалостан и уморан, отишао је у уредништво „Истине“. Успут је састављао згодан оглас којим би дискретно и јасно у исти мах публици обратио пажњу на изгубљену ствар. Бојао се да том приликом не изазове код кога наопако мишљење и да се не бламира без потребе. Јер, разуме се, много му је